

Beni Çocukluğumdan Öp

Günhan Kuşkanat

DK

1962 yılında, İstanbul, Kadıköy'de doğdu. 1980-83 yıllarında New York'ta yaşamayı denedi. Marmara Üniversitesi İngiliz Dili Bölümü'nü 1988'de bitirdi.

İlk öykü kitabı *Kış Leylekleri* 2005'te Doğan Kitap tarafından yayımlandı. Bu kitapla aynı yıl Cevdet Kudret Edebiyat Ödülü'nü aldı. İlk romanı *Kıyasız Gemiler* 2006'da yayımlandı. 2008'de yayımlanan *Evvel Aşklar Masalı* adlı tarihi romanında 16. yüzyıl Osmanlı İmparatorluğu'nu, saray soytarıları, cariyeler, simya formülleri, yıldız gözlemleri, veba salgınlarıyla anlattı.

1996 yılından beri Yeditepe Üniversitesi lisans ve lisansüstü programlarında İngilizce dersi veriyor, ayrıca yakın zamanda aynı üniversitede yaratıcı yazarlık dersleri vermeye başladı.

Beni Çocukluğumdan Öp

**DOĞAN KİTAP TARAFINDAN
YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI**

Kış Leylekleri
Kıyısız Gemiler
Evvel Aşklar Masalı

BENİ ÇOCUKLUĞUMDAN ÖP

Yazan: Günhan Kuşkanat

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Eylül 2012 / ISBN 978-605-09-0948-7

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Baskı: Görsel Dizayn Ofset Matbaacılık Tic. Ltd. Şti.

Atatürk Bulvarı Deposite Alışveriş Merkezi A5 Blok

4. Kat No: 405 İkitelli OSB - Başakşehir / İSTANBUL

Tel: (212) 671 91 00

Sertifika no: 16269

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Beni Çocukluğumdan Öp

Günhan Kuşkanat

Sen uçuşu hatırla
kuş ölümlüdür.

Furu □ Ferruhzad

Her Őeyi anlatan tek bir kelime olmalı,
bir zamanlar hepimizin bildiđi ama unuttuđu...

“Çekiřtirme!”

“İnci řu vitrine de bakalım, son!”

Öyle, sıradan bir gündü. Mart sonu. Güneşin ışıl ışıl parladığı hafif rüzgârlı bir gün. Caddede şapkallı şapkallı kadınların rüzgârla uçuşan plili etekleriyle uğraştığı ve yine şapkallı şapkallı, fresko pantolonlu adamların telaşla bir yerlere yürüdüğü sıradan bir gün.

İnci vitrin camında kendi incecik yüzünü ve hüznü gözlerini gördü. Ne tuhaf, İnci'nin gözleri hep böyle hüznüldür... Şu hallerine bak, Dilek'le ne komikler! Mavi fistolü elbisesine de baktı. Evet, çok güzel... Bu elbisesini geçen ay diktirdi, çok seviyor. Dalgallı uzun saçlarını düzeltti, rüzgârda ne fena olmuş.

“İnci şunun güzelliğine bak!”

“Hadi ama artık.”

“Tamam tamam!”

Hızlı hızlı fuayeye yürüdüler. Film çok güzelmiş, görsünler bakalım.

“Ne kalabalık.”

“Yerimiz çok güzel İnci, ne şans!”

“Evet, ama ben şimdiden çok acıktım, çıkışta Haylayfa gideriz, bir dolu şey yerim artık, bugün çok iş hallettik ya bize ödül olsun.”

“Evet! Amma çok ilaç dağıttık. Nasıl sevindiler ama!”

“Evet! Ne güzel oldu! Neyse sen de acıkmışsındır. Hem pastanede geçen gün gördüğümüz çocuk da belki oradadır Dilek, seni görünce heyecandan bayılabilir hazır ol, küçük beyler nasıl âşık biliyoruz hanımefendi.”

“Sana bayılıyor onlar asıl! Bak şu subay bile durmadan sana bakıyor.”

“Münasebetsizlik.”

“Bilet alırken de bakıyordu.”

“Ayıp ama Dilek.”

“Yine baktı!”

“Dilek!”

On dakika ara.

“Hayır! Film arasında bile aklın çikolatada!”

“Ama çok güzel...”

“Şöyle oturalım, zaten az kaldı başlar birazdan.”

“Güzel filmmiş... Artık hep renkli filmler var ne güzel! Ama abarttıkları kadar değil, hem Bing Crosby olmasa çekilmez. Hepsinden yakışıklı.”

“Annem de öyle söyler.”

“İkinci yarısı daha güzeldir bence.”

“Fuaye çok kalabalık, çıkmasaydık keşke.”

“İnci bak, o subay yine sana bakıyor.”

“Öyle bakarsan o da bakar.”

“Geçen hafta da bakıyordu, söylememiştim.”

“Bence sana öyle gelmiştir.”

“Bak gülümsedi.”

“Ne yapalım?”

“Sen de gülümse.”

“Dilek!”

“Yakışıklı çocuk ama.”

“Bakmasana!”

“Allahım, galiba buraya geliyor İnci!”

“O kadar bakıp gülersen...”

“Merhaba hanımefendi. Rahatsız etmek istemem, beni kaba ve münasebetsiz biri sanmayınız lütfen. Bütün gün sinemaya gelmenizi umdum. Geçen hafta görmüştüm sizi. Ve işte buradasınız. Tanışmak için bahaneler düşündüm, ama aklıma gelenler hiç de dürüstçe değildi. Ben de kalkıp bir sebep uydurmadan geldim.”

İşte böyle tanıştılar. İnci ve Nejat...

İnci biraz önce uyandı. Pamuklu mavi pijamalarını çıkarılmadan hemen çoraplarını giydi; yoksa ayakları üşür. Perdelerini açtı şimdi. Güneşli bir sabah... Gece yağmur yağmış. Dışarıda yağmurla yıkanmış sardunyalara ışık ışık... İnci şimdi uykulu uykulu, camın arkasından, karşı balkondaki sardunyalara bakıp düşünüyor. O bir hayal gezgini. Hep “olsaydı” diye düşünür. Erkek olsaydı, kendine ait çok parası olsaydı, limon çiçekleri her daim açsaydı ve hep öyle sapsarı koksaydı; başka mutsuz insanlar, köpekler, kediler, kuşlar, hatta balıklar için başka güzel şeyler düşünür...

Bir hafta geçti bile, ne çabuk? Bugün için konuşmuşlardı, sinemada saat tam on birde. İnci çıldırmış olmalı. Bu çok komik! O günden sonra Dilek’le kaç kere telefonda konuştular. Dilek İnci’den daha heyecanlı. Durmadan güldüler telefonda. Evet, bu delilik. İnci gece geç uyudu zaten, yüzü ne çirkin! Şu mavi elbisesini giysin, o çok güzel. Yine yağar mı acaba, gece yağmış. Camı iyice açıp baktı, gökyüzü masmavi. İyi işte bu elbise olur. İlkbahar ne güzel, ne giysen olur. Aslında deli-

lik filan değil. Ne olmuş? Fakültede o kadar arkadaşı kaç çocukla flört etti. İnci hiç yapmadı ama. Çocuğun biri, İnci onunla ilgilen sin diye ne çok uğraşmıştı da İnci domuzluk etmişti. Hainlik olsun diye değil aslında, belki daha önce hiç öyle şeyler yapmadığı için... Peki, şimdi ne değişti? Mezun oldu artık. Ee? Mezun oldu diye hemen birini mi bulması lazım? Hem dur bakalım, daha bir şey yok. Sinemadan sonra çay içerler belki. Hepsi bu. Dur Mırmır! Bak tüy oldu her yer yine! Daha annesine söylemedi. Duysa o da şaşırır. Şaşırmasın; İnci artık çocuk değil. Hem onun ne kadar olgun bir kız olduğunu hep söylemezler mi? İnci ne yaptığını bilir. Hem daha bir şey yok. Evet, bu elbise güzel oldu. Paris'te elli ilkbahar modası hep böyleymiş, Terzi Perihan söyledi. Mecmualarda da hep var.

Saat kaç? Neyse daha var. Yürümesin. Hususi taksiye biner. Artık ona bir araba alsalar iyi olur diye babası söyledi ama İnci istemedi, ne lüzumu var. Arabası olan tek bir kız arkadaşı yok. Annesi de hemen, "Memleket henüz böyle Avrupalı şeylere alışık değil, yadırganır" demişti. Hem istese babasının arabasını kullanır, duruyor işte, babası pek kullanmıyor. Tokası nerede, şuradaydı az önce? Evet, hususi taksiyle gider..

Belki de aptalın tekidir. Hem İnci'yi de öyle kolay yutulur lokma sanmasın. Şimdi düşününce kızdı. Gitmeyebilir de. Hiç telaş etmesin. Ne var? Oturdu. Gel Mırmır... Aslında bu erkekler hemen kendini bir şey zanneder. Keşke öyle hemen olur demeseydi. Bir iki hafta daha gelsin sinemaya bakalım. Ama İnci, erkekleri süründürmekten zevk alan öyle fattan kızlardan da değil. Mesela o fakültedeki çocuğu bir türlü sevememişti, yani onun için, boşuna ümit vermiş olmasın diye. O dürüsttür. Kimse yanılp üzülün istemez... Bir de o çocuk çok sünepe bir şeydi. Ayıp öyle demesin, ama öyleydi. İnci kendine güvenen, ne istediğini bilen bir erkeği sevebilir ancak.

Beğendi Nejat'ı işte. Yani duruşunu, şöyle yandan bakışını, gelip konuşmasını, aferin yani cesaretli çocukmuş... Mavi

gözlü olsaymış keşke. İnci onu ilk gördüğünde öyle kıpır kıpır şeyler hissetmedi ama olsun. Öyle olur sanıyordu. Yani seveceği adamı görür görmez içinde bir şey ona söyler... Ama yine de yakışıklı. Mavi gözlü olsaymış daha yakışıklı olurmuş. Olun yine de sinemada kızlar hep ona baktı. Subay diye işte. Biraz da öyle kuvvetli filan görünüyor diye de bakmışlardır. Neyse ne. Dur bakalım daha yok bir şey. Evet, belki aptalın tekidir... Çıkması lazım. Tokası? Hah!

İnci o akşamüstü eve döner dönmez Dilek'i aradı. Aramasa Dilek çok kızardı zaten, ondan zorla söz almıştı. Meraklı işte!

"İnci anlatsana n olur! Öldüm meraktan akşama kadar!"

"Aman, çocuğun teki işte."

"Hadi numaracı. Senin sesinden anlarım ben, bal gibi beğenmişsin işte!"

"Öyle bir günde belli olmaz, dur bakalım."

"Neler yaptınız?"

"Sinemada buluştuk işte, sonra Haylayfa geldik. Kızlar ona bakıp gülüştüler filan..."

"Kıskandın!"

"Yok daha neler! Nesini kıskanacakmışım; üniforması yüzünden baktılar işte!"

"Yakasındaki işaret neymiş?"

"'Harp dairesi' miymiş neymiş işte, pek anlatmadı."

"Başka?"

"Başka ne, yok işte bir şey. Çok kibardı... Konuşkan... Haftaya cumartesi sinema yine."

"Biliyordum işte!"

"Dilek yok bir şey daha!"

"Tamam tamam. Falcıya yol göründü!"

"Kaç kere söyledim di mi? Gitmem ben!"

"Çok garip bir kadınmış ama İnci. Gidelim n olur!"

Cumartesi İnci yeni mavi elbisesini giydi. Terzi Perihan üç günde dikti, vallahi eli çabuk kadın. Çok güzel oldu, daha Dilek bile görmedi görse bayılır. İnci mecmuada görüp Perihan'a koşmuştu. "Muhakkak yetişmesi lazım, Perihan Abla!" demişti. Çok yakıştı, evet. Saçına da aynı kumaştan eşarp yaptılar... Azıcık makyaj da yaptı...

Film çok güzeldi. Pastanede konuştukları da. O gün, İnci'nin hayalinde günlerce düşünüp durduğundan daha güzel bir gün oldu. Aslında tam değil... İnci hep, yani genç kızlığından beri, yine böyle küçük, mermer bir pastane masasında ellerine azıcık olsun dokunacak başka bir el tahayyül etmişti. Elleri ürkek, beyaz bir kuş gibi beklemişti. Nejat dokunsa belki de kızardı, dur bakalım o kadar çabuk değil beyefendi! Şuna bak!

Eve akşamüstü geldi. Babası o saatte yoktu, iyi ki annesi de yoktu da Dilek'le telefonda uzun uzun konuşabildiler.

"Soyadı neymiş?"

"Ay ne meraklısın!"

"Neymiş yaa!?"

"Kuzkoner."

"İyi... Yani biraz şey ama napalım."

"Ben de önce öyle düşündüm!"

"Gülmedin mi!?"

"Gülmez olur muyum! Ama hemen manasını filan sordum, alınmasın."

"Ay manası da mı varmış!?"

"Yokmuş işte manası filan!"

"İyi bari!"

"Niye!?"

"Yani kuşkonar ya da kuşkonmazdan daha iyi yine de!"

"Ben de aynısını dedim içimden! Dilek biz çok kötüyüz!"

Sonra Nejat'la yine buluştular. Nejat Kuzkoner yolun aşığındaki çiçekçinin yanında bekliyordu. Duvara yaslanmış, uzun bacakları sabırsız, ellerini nereye koyacağını bilememiş, biraz tereddütlü... İnci ona doğru yürürken, daha yolun başında gülmeye başladı, ama tuttu kendini. Sonra bütün gün, yine Dilek'le konuştukları aklına geldikçe gülmek için dudaklarını ısırırdı. Deli kız.

Pastane yine kalabalıktı. Köşeye oturdular. Nejat onun bembeyaz ellerini hiç ulaşamayacağı bir saadetmiş gibi seyretti, saçlarının ışığını uzak bir hayal gibi... Telaşlı telaşlı profiterol yemesine gülümsedi, belki başka şeylere de gülümsedi.

“Profiterölü çok seviyorsun.”

“Hımm! Bayılırım! Masal bilir misin sen?”

“Bilirim galiba. Niye?”

“Hiç öylesine. Ne mesela, Kırmızı Başlıklı Kız filan mı?”

“Evet. Pamuk Prenses filan... Bir de Sindirella. Ama galiba bir tek Pamuk Prenses'i baştan sona biliyorum.”

“Peki.”

Bunu öylesine söylemişti. Bitti bile! Kaşığıyla tabağını iyice sıyırdı. Masal çok iyi giderdi şimdi. Küçükken babası masal anlattığı zaman canı hep çikolata isterdi. Şimdi de masal istiyor. Aa! Dur aklına geldi.

“Peki, masal uydurabilir misin? Ben uydurma masalları daha çok severim.”

“İşte onu hiç beceremem.”

“Anladım.”

Bak yine yaptı. İşte İnci hep böyle! Ne demek “anladım”? Münasebetsiz. Neyse kendine kızdığını belli etmesin. Küçük Bey yine üstüne alınır belki. Biraz alıngan galiba.

İçinde büyüttüğü sevdaya
kendini hapseden
bir adam...
Rüyalarındaki masalcıyı
arayan genç bir kız...
Hem kavuşturan
hem koparan bir aşk...

"Dalgın gözlerin vardı ne güzel, kaçak, zehirli... Bakamaya bakamaya susardın, susardık... Öyle çok susardık ki turuncu bulanık akşamlar olurdu. Yüzün, ellerin hepten turuncu, kanasak turuncu kanardık belki, turuncu susardık. Sessizce yanıma sokulurdun, saçların saçlarıma karışırdı. Sen sokak kokardın, çocuk çocuk, ağzı ıslıklı oğlanlar gibi... Ağzımda taptaze senin tadın, içimde seninle ilklediğim tuhaf bir korku... Ben böyle sevişmelere alışkın değildim. Tuz gibiydin, ben baştan başa yara. Beni bir sen bildin ben gibi, yani öyle galiba... Ben seni azıcık seyrettim, yüzünü, çizgilerini, ellerini azıcık. Çabuk çabuk geçip gittin, daha ben anlayamadan, bittin."

